9 de juliol: dia de la independència Argentina

Autor:
Data de publicació: 24-07-2018

CASUALITAT? El 9 de juliol, el dia de S, Zenón , patró d'Arenys de Mar, és el Dia de la independència d'Argentina.
https://www.histo.cat/premsa/9-de-juliol-dia-de-la-independ-ncia-argentina
Naltros podriem esgrimir els mateixos arguments que l'antiga Amèrica espanyola dient que Catalunya va recuperar la seva sobirania de la Corona de Ñ el 1808, quan es va destronar Ferran VII", hahaha El Document de la declaració de Tucumán del 9 de juliol de 1819, afirmava que l'Amèrica espanyola va recuperar la seva sobirania de la Corona de Ñ el 1808, quan es va destronar Ferran VII, i per tant, s'havia dissolt qualsevol unió entre els dominis d'ultramar d'Espanya i la Península. Aquest era un concepte legal que també invocaven les altres declaracions d'independència espanyoles nord-americanes, com la de Veneçuela (1811) i la de Mèxic (1810), que responien als mateixos fets.
Els seus liders polítics separatistes foren acusats de rebelió, sedició, alta traició, "ultraje a la corona", atentar contra la unitat de Ñ i d'altres coses que a la Catalunya d'avui ens resulten massa familiars.

I, tal com passa avui, molts d'aquests líders argentins foren jutjats per uns tribunals totalment obedients a Madrid i que varen forçar la llei com els va convenir per sentenciar i afusellar impunement a qui volguessin, tot això convenientement decorat del "imperio de la ley y aplicación de la legalidad vigente".

Però, Argentina va acabar independitzant-se igualment.

L'estat espanyol podrà retrasar la independència de Catalunya algun temps, però no podrà impedir-la perquè està fent exactament els mateixos errors que va cometre amb l'Argentina.

El 9 de juliol, el dia de S, Zenón , patró d'Arenys de Mar, és el Dia de la independència d'Argentina.

Naltros podriem esgrimir els mateixos arguments que l'antiga Amèrica espanyola dient que Catalunya va recuperar la seva sobirania de la Corona de Ñ el 1808, quan es va destronar Ferran VII", hahaha

El Document de la declaració de Tucumán del 9 de juliol de 1819, afirmava que l'Amèrica espanyola va recuperar la seva sobirania de la Corona de Ñ el 1808, quan es va destronar Ferran VII, i per tant, s'havia dissolt qualsevol unió entre els dominis d'ultramar d'Espanya i la Península. Aquest era un concepte legal que també invocaven les altres declaracions d'independència espanyoles nord-americanes, com la de Veneçuela (1811) i la de Mèxic (1810), que responien als mateixos fets.
Els seus liders polítics separatistes foren acusats de rebelió, sedició, alta traició, "ultraje a la corona", atentar contra la unitat de Ñ i d'altres coses que a la Catalunya d'avui ens resulten massa familiars.

I, tal com passa avui, molts d'aquests líders argentins foren jutjats per uns tribunals totalment obedients a Madrid i que varen forçar la llei com els va convenir per sentenciar i afusellar impunement a qui volguessin, tot això convenientement decorat del "imperio de la ley y aplicación de la legalidad vigente".

Però, Argentina va acabar independitzant-se igualment.

L'estat espanyol podrà retrasar la independència de Catalunya algun temps, però no podrà impedir-la perquè està fent exactament els mateixos errors que va cometre amb l'Argentina.

Buenos Aires, 8 de juliol de 1806. Un grup de comerciants catalans residents a Buenos Aires es reunia semiclandestinament a casa de l'alcalde, Martín de Álzaga, per organitzar la resistència a l'ocupació britànica. Dues setmanes abans, el 25 de juny, el 71è Regiment Highlanders, format per 1.600 efectius, havia desembarcat a Quilmes i havia ocupat la capital sense resistència. El seu comandant, el general William Carr Beresford, s'havia convertit en el primer governador britànic de Buenos Aires. Aquell grup de resistents catalans crearia el cos de Migueletes de Catalunya, una denominació que remet als Miquelets, els guerrillers catalans, valencians i mallorquins que havien combatut a favor de la causa austriacista en la Guerra de Successió hispànica (1705-1715). Tindrien una destacada actuació en les guerres arran de la invasió britànica de Río de la Plata (1806 i 1807), però encara més decisiva en la Guerra d'Independència (1810), que culminaria amb la proclamació de la República Argentina.

Plaza Mayor o del Cabildo. Discussió entre independentistes i colonialistes (1810) / Museo Nacional Histórico (Buenos Aires)

El 9 de juliol de 1816, a la casa de Tucumán, situada a la ciutat de San Miguel de Tucumán, on es va reunir l'Assemblea amb la presència de 33 diputats, es va signar la declaració d'independència d'Argentina. Va ser la coronació d'un procés iniciat fa molts anys que va acabar en aquest esdeveniment històric: el desglossament dels vincles de dependència de les Províncies Unides del riu de la plata amb la monarquia espanyola. Deu dies més tard, el propi Congrés també va renunciar a la resta de la dominació estrangera.

El Congrés de Tucumán havia començat les seves sessions el 24 de març de 1816, amb la presència de 33 diputats. Segons la decisió dels propis delegats, la presidència del Congrés va ser giratòria i canviada cada mes. En una de les seves primeres decisions, el Congrés va nomenar un dels seus diputats, el general Juan Martín de Pueyrredón, com a director Suprem de les Províncies Unides del riu de la plata.

La pressió d'alguns dels seus membres, i influents líders nacionals-incloent el general José de San Martín, governador de l'Intendencia de Cuyo-va portar a l'inici de la discussió sobre la declaració d'independència.

La votació finalment va tenir lloc el 9 de juliol. En aquell moment, un dels representants de Sant Joan, Francisco Narciso de Laprida, presidia el cos. Cap país va reconèixer en aquest moment la independència de les Províncies Unides del riu de la plata.

La declaració

La decisió va ser presa pel Congrés de Tucumán, que va tenir lloc a la ciutat de San Miguel de Tucumán de les llavors Unides províncies del riu de la plata, pel qual el país va proclamar la seva independència política de la monarquia espanyola i també va renunciar a tota dominació estrangera.

El text de l'Acta d'independència va llegir: "nosaltres, els representants de les Províncies Unides d Amèrica del Sud, es van reunir al Congrés general, invocant l'etern que presideix l'univers, en el nom i per l'autoritat dels pobles que

representem, protestant al cel, a les nacions i homes tot el món la justícia que governa els nostres vots: solemnement declarem a la cara de la terra , que és la voluntat unànime i unsubstant d'aquestes províncies de trencar els llaços violents que els vinculaven als Reis d'Espanya, per recuperar els drets dels quals van ser despullats, i per invertir l'alt caràcter d'una nació lliure i independent del rei Ferran setè, els seus successors i metròpolis. Per tant, de fet i en dret, romanen amb amplitud i ple poder per adoptar la forma que exigeix justícia, i imposa el clúster de les seves circumstàncies actuals. Cadascun, i cada un d'ells, el publica, declara i ratifica comprometre'ns pels nostres mitjans al compliment i suport d'aquesta voluntat, sota l'assegurança i garantia de les seves vides i fama. Contacti amb els oportuns per a la seva publicació. I en un do de respecte a les Nacions, es mostraran els fonaments impulsius molt greus d'aquesta declaració solemne. Donada a la sala de sessions, signada per la nostra mà, segellada amb el segell de Congrés i avalada per les secretaries dels Diputats. "

El 19 de juliol, en sessió secreta, el diputat Medrano va fer aprovar una modificació a la fórmula de l'jurament, amb la intenció de bloquejar algunes opcions que es contemplaven en aquell moment per les quals es passaria a dependre d'alguna altra potència diferent d'Espanya. On deia "independent del rei Ferran VII, els seus successors i metròpoli", es va afegir: "... i tota altra dominació estrangera"

Fons
Després de maig 1810 els debats van començar quan i com es declararia la independència. Els membres del gran tauler no van arribar a cap acord. Mentre Mariano Moreno i els seus seguidors volien avançar cap a una declaració clara d'independència i afegir canvis socials i econòmics a la revolució política, el sector Saavedrista proposà anar lent i no canviar l'ordre social i econòmic de la Colònia.

La gran junta

En 1816, Alvarez Thomas substituí a José Rondeau, director Suprem de les Províncies Unides del riu de la plata que estava absent, convocada un Congrés General constituent a la ciutat de Tucumán.

El primer debat centrat en la forma de govern. La majoria dels congressistes van acordar establir una monarquia constitucional, que era la forma més acceptada a Europa. Una de les poques repúbliques va ser dels Estats Units d'Amèrica

Fra Justo Santa María de Oro va proposar que abans de prendre qualsevol resolució sobre la forma de govern, els pobles de tot el territori havien de consultar. Els debats entre els monàrquics i els republicans van continuar cada vegada més amb més retard sense arribar a cap acord.

Una Comissió composta pels diputats Gascón, Sánchez de Bustamante i Serrano va redactar un pla de treball per al Congrés que incloïa el retard en la qüestió de la independència que va fer el governador-alcalde de Cuyo, José de San Martín, nerviós.

En arribar a la independència
El secretari Juan José Paso va preguntar als congressistes "si volien que les províncies fossin una nació lliure per als Reis d'Espanya". Tots els membres van aprovar la proposta.

Dimarts, 9 de juliol de 1816, va ser assolellat i al voltant de les 2 de la tarda, els diputats del Congrés van començar a sessió el "projecte de deliberació sobre la llibertat i la independència del país".

La declaració d'independència.

Sota la presidència del Sant Joan Narcís Laprida, el secretari Juan José Paso va preguntar als congressistes "si volien que les províncies de la Unió fossin una nació lliure dels Reis d'Espanya i de la seva metròpoli". Tots els membres van aprovar per primera vegada la proposta de pas. Enmig d'aclamacions es va signar la declaració d'independència.

A la sessió del 19 de juliol, un dels Diputats de Buenos Aires, Pedro Medrano, impedint la furiosa reacció de Sant Martí, que era conscient dels esforços secrets que impliquen alguns congressistes i el director Suprem destinat a lliurar aquestes províncies, independent d'Espanya, al domini de Portugal o Anglaterra, va assenyalar que "abans de passar a l'exèrcit l'acte d'independència i la fórmula del jurament , va ser afegida, després de "els seus successors i metròpolis"; això més: "de tota la dominació estrangera", per suar el rumor que hi havia la idea de lliurar el país als portuguesos. "

Lliure, però moderat
La declaració va ser acompanyada d'un suggeridor document que va llegir "final de la revolució, el començament de l'ordre", en el qual els congressistes van deixar clar que estaven preocupats per donar una imatge de moderació al poderós d'Europa que, després de la derrota de Napoleó, no tolerava la revolució de les paraules irritants.

Font: 9 de juliol: la llarga i complexa carretera de Tucumán, Felipe Pigna, revista viva.